

Клоделъ, „Нешастията на Орфея“ 3 акта, „Христофоръ Колумбъ“ — въ 2 части (27 картини, текстъ отъ Клоделъ), „Отличването на Европа“ — минутна опера (камерна опера) съ 10 инструмента, „Изоставената Ариадна“ — минутна опера въ 5 картини, „Освободениятъ Тезей“ — минутна опера въ 7 картини, „Христофоръ Колумбъ“ (1930), музика къмъ „Бедния морякъ“ отъ Кокто; пѣсни на текстъ отъ Маларме, Татилъ, Клоделъ и др., както и балетъ „Баня експресъ“ (по Жанъ Кокто), Композиции 1931—32 (непечатани още): концертъ за ударни инструменти, соната за органъ, две поеми за смѣсенъ хоръ, две елегии отъ Гьоте — за женски гласове, „Есень“ — три пиеси за пиано. Композиционната техника на М. е построена върху два принципа: върху тонално каденцираще периодизиране, и върху единъ видъ хетерофония, която клони къмъ политоналитетъ. „Остинатовата“ техника е също характерна за М., който си служи съ нея за постигане на монументалностъ въ изложението. М. е единъ отъ виднитъ членове на тъй наречената „група на шесттъ“.

Милоевичъ, Милое — сръбски компонистъ, роденъ 15 октомврий 1884 въ Бѣлградъ, училъ въ гимназиитъ тамъ — и въ Нови-Садъ — посещавалъ 3 семестра университетъ въ Бѣлградъ. 1904—1907 е ученикъ на Сръбската музикална школа, а после на Мюнхенската музикална академия, дето посещавалъ и университета (ученикъ на Фр. Клозе и Фел. Мотлъ). Следъ връщането си е професоръ при Сръбската музикална школа, и ръководителъ на Бѣлградското пѣвческо дружество, също и доцентъ по музика въ университета, музикаленъ критикъ на „Сръбски книжовенъ гласникъ“ и „Правда“. Писалъ теоретически трудове: „Основи на музикалното изкуство“, „Бедржихъ Сметана“, „Музикални студии и статии“, а работи и върху музикалния фолклоръ. Плодовитъ компонистъ, подъ нѣмско влияние, той прави въ Парижъ (1924—25) докторатъ и се вглъбява въ френския и чешки стиллове, но съ национални тежнения. Драматическа натура — той пише съ особни грижи за законитъ на езика въ мелодията. Компони-

ралъ: „Смъртта на майката на Юговичитъ“, „Данило и Симонида“ и „Лудешка постъпка“ за оркестъръ, „Предъ величествената природа“ — пѣсенъ за гласъ и пиано, миниатури за пиано, легенда за Евримия — за

Милое Милоевичъ

чело и пиано, „Сръбска игра“ — за цигулка и пиано, Народни пѣсни — за гласъ и пиано; хорови дѣла: „Слутна“ — балада за смѣсенъ хоръ, „Видовденска причестъ“ — за смѣсенъ хоръ, „Дълго се поле зеленей“ — за смѣсенъ хоръ, „Изгнанишки пѣсни“, „Бисеръ се изсипа“, „Моя Триптихъ“ за мъжки хоръ; църковни: Литургия за мъжки хоръ, — съ особно интересна „Херувимска“, и причастена „Речи ми Господи“, две опѣла за мъжки хоръ, особно това въ b-moll, „Приспивалка“ — на френски текстъ. М. е артистически водачъ на университетското камерно музикално сдружение „Колегиумъ музикумъ“.

Мильокеръ, Карлъ — Millöcker, Karl — оперетенъ компонистъ, род. 29 май, 1842 въ Виена, умр. 31 дек. 1899 въ Баденъ при Виена, ученикъ на тамошната консерватория (по флейта), концертиралъ като виртуозъ на този инструментъ, по-късно започва